

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἀνατολιταί μας. — Ἀπὸ τὸ ταξίδι μου. Ἡ Πάδοβα. — Ὁ ἱερός
Βοῦς (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Κομφοπρέπειαι παιδικαὶ (μεταφρ.
δος Εἰρ. Νικολαΐδου. — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστ. κ Κ. Παρρέν). — Τί
συνειθίζεται (ὑπὸ φιλοκάλου). — Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς

ΟΙ ΑΝΑΤΟΛΙΤΑΙ ΜΑΣ

Πλησιάζει πλέον ἓνας ὀλόκληρος αἰὼν, ἀφότου ἐλευθερώθη-
μεν ἀπὸ τὴν δουλείαν καὶ αἱ πρόοδοί μας εἰς τὸν πολιτισμὸν
εἶναι τοιαῦται, ὥστε νὰ διεκδικούμεν μίαν καλὴν θέσιν μεταξὺ
τῶν λαῶν τῆς Δύσεως. Ἀνατολὴ ἤμπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμη ἢ
μικρὰ Ἀσία καὶ ἢ Θράκη καὶ αἱ πλησιέστεραι πρὸς αὐτάς
νῆσοι, βεβάζως ὅμως θεωροῦμεν ὕβριν καὶ ἀδικίαν τὸν τίτλον
τῶν Ἀνατολιτῶν, μὲ τὸν ὅποιον κάποτε μᾶς ὀνομάζουσι οἱ
δυσμενεῶς ἐναντίον μας διατεθειμένοι.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἀνατολή, ἀφότου κατεκτήθη ἀπὸ τοὺς
βαρβάρους καὶ συνεχρωτίστησαν οἱ διάφοροι λαοὶ τῆς μετὰ
τῶν κατακτητῶν, ἔδωκαν μὲν αὐτοὶ στοιχεῖα πολιτισμοῦ εἰς
ἐκείνους, ἀπέκτησαν ὅμως παρ' αὐτῶν καὶ ἐλαττώματα τοι-
αῦτα, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται πλέον καὶ νὰ μὴν δύνην-
ται πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ κατατάσσωνται μεταξὺ τῶν πολι-
τισμένων.

Αἴφνης ἢ ἀσέβεια πρὸς τὴν γυναικίαν εἶναι κληρονομία βάρ-
βαρος, τὴν ὁποίαν διατηροῦν ἀκόμη μερικοὶ ἴσως ὀλίγιστοι Ἀνα-
τολιταὶ διὰ κάθε γυναικίαν, τὴν ὁποίαν δὲν φρουρεῖ τὸ καφίσι τοῦ
γυναικωνίτου, ἢ τὸ ὄπλον καὶ ἢ ῥάβδος τοῦ ἀνδρός. Καὶ ἡ ἀσέ-
βεια αὐτὴ ἐξηγεῖ τὸν περιορισμὸν τῶν γυναικῶν τῆς Ἀνατολῆς
εἰς τὰ σπίτια των καθ' ἕλην τὴν ἐβδομάδα καὶ τὰς ἐξόδους των
εἰς περίπατον μόνον κάθε Κυριακὴν, καθ' ἣν ὁ σύζυγος καὶ ὁ
ἀδελφός εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τὰς συνοδεύουν.

Δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἰς τὰς
ἐπαρχίας ζοῦν ἀκόμη Ἀνατολιταὶ, οἱ ὅποιοι ἐνῶ μαχαιρόνουσι
ἀσυζητητὴν τὸν πρῶτον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκαλόβλεπε τὴν
γυναικίαν ἢ τὴν κόρην των, ὅμως νομίζουσι δικαίωμά των νὰ
ἐπιτίθενται κατὰ τῶν γυναικῶν μὲ βαρβαρότητα Ζουλοῦ καὶ
Ὀτεντότων εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς λεωφόρους τῆς πρωτευ-
σης. Ἀφοῦ αἱ γυναικῆς περιφέρονται μόναι καὶ ἐλεύθεραι,
σκέπτονται, σημεῖον ὅτι τὰ ἦθη εἶναι χαλαρὰ καὶ ὅτι πᾶσα
ἐπίθεσις θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος.

Καὶ αἱ μὲν ὀμπρέλαι τῶν κυριῶν, συχνὰ δὲ καὶ οἱ γρόνθοι
των ἔδωκαν καὶ δίδουν τὴν κατὰλληλον ἀπάντησιν εἰς τοὺς
τυλμηροὺς ἀθάδεις. Ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ φαινόμενον ἀν-
δρός, ῥαπίζομένου διὰ τοιαύτην κίτιν ἀπὸ γυναικίαν ἐν πλήρει
πλατείᾳ, ὄφειλε νὰ ἐξεγείρη τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ κόσμου,
καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Ἀστυνομίας, ἢ ὁποία ἤμποροῦσε νὰ
δίδη ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν μαθήματα εὐκοσμίας καὶ σεβα-
σμοῦ πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι στιγματίζουσι τόσον ἀναιδῶς τὴν
ἐπικρατοῦσαν περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων
ιδέαν. Λωποδύται δὲν εἶναι μόνον οἱ κλέπτοντες ἐνδύματα καὶ
χρήματα. Λωποδύται εἶνε οἱ ἀσεβοῦντες πρὸς τὸν πολυτιμότε-
ρον πλοῦτον τῶν ἀτόμων, τὴν τιμὴν, καὶ δι' αὐτοὺς νομίζω,
ὁ καταργηθεὶς βούρδουλας εἰμποροῦσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν
ἡμερησίαν ἀστυνομικὴν διάταξιν.

Δυστυχῶς τὰ κρούσματα αὐτά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι καὶ πολὺ
πυκνά, δὲν εἶναι τὰ μόναι δείγματα ἀσεβείας πρὸς τὴν γυ-
ναικίαν ἐκ μέρους μιᾶς τάξεως ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὸ
λουστραρισμένον ὑποκάμισον κρύπτουσι ἔστικτα κηκοῖθων σα-
τύρων. Μία ἐκμετάλλευσις μικρῶν παιδιῶν ἐνεργεῖται καὶ εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ὡς εἰς τὰς βαρβάρους καὶ ἀπολιτίστους χώρας. Καὶ
τοῦτο ἤμπορεῖ μὲν νὰ μὴν γίνετα δημοσίως εἰς τὰς πλατείας καὶ

τήν αγοράν, δὲν εἶναι ὅμως οὔτε ὀλιγώτερον φρικῶδες, οὔτε οὔτε ὀλιγώτερον ἐπονείδιστον.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ διετίας μία κυρία ὑψηλῆς γερμανικῆς τάξεως, περιηγουμένη τὴν Ἀνατολὴν πρὸς ἴδρυσιν σωματείων κατὰ τοῦ τοιοῦτου ἐμπορίου, ἦλθε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐμμεῖνα δὲ κατὰπληκτος, ὅταν μοῦ εἶπεν, ὅτι εἰς τὸν κατάλογόν της περιλαμβάνετο καὶ ὁ Πειραιεύς, ὡς λιμὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐνεργεῖται τὸ ἐμπόριον τῶν λευκῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἔσπευσεν νὰ διαψεύσῃ τὰς πληροφορίες της. Τότε ἡ ξένη κυρία ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ σκακιδίον της πλῆθος κομμένων ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰ τεμάχια τῶν ὁποίων ἐσημειώοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ἐντὸς δύο ἢ τριῶν μηνῶν ἀπώλειαι τοῦλάχιστον εἴκοσι κοριτσιῶν ἡλικίας δέκα ἕως δέκα πέντε ἐτῶν.

Τρία ἕως τέσσαρα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐσώθησαν, μοῦ εἶπεν, ἐνεργησάντων ἐγκαίρως τῶν γονέων ἢ συγγενῶν των. Τὰ ἄλλα ἴσως ἔμειναν εἰς τὸν τόπον, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἔχουν καλλιτέραν τύχην ἀπὸ τὰς ἐξαγομένας. Διότι καὶ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ πολλὰς ἄλλας μεγαλοπόλεις, ὑπάρχει συστηματικὴ ἐργασία πρὸς καταστροφὴν ἀθῶων καὶ ἀνυπόπτων κοριτσιῶν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρα μορφή τοῦ Ἀνατολισμοῦ μας, πρὸ τῆς ὁποίας φρίττει κάθε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἡ ὁποία εἶνε πολὺ ἀπεχθεστέρα τῆς πρώτης. Εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ κατὰ τῶν νεαρῶν ὑπηρετιῶν συστηματικὴ ἐπίθεσις πολλῶν ἐκ τῶν κυριῶν τῶν. Μία νόστιμη ὑπηρετία ἡ ὁποία εἰσέρχεται νέα πολὺ εἰς μίαν οἰκογένειαν, διὰ νὰ ζήσει ἐργαζομένη, διατρέχει μέγιστον κίνδυνον. Ὅ,τι ἔχει μόνον πλοῦτον καὶ μόνον θησαυρὸν εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγνότητά της, ἀπειλεῖται νὰ χάσῃ, ἐὰν πέσῃ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀσυνειδήτων, ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπισθοχωροῦν πρὸ οὐδενός, προκειμένου περὶ ἰκανοποιήσεως τῶν φάουλων παθῶν των.

Ἡ ἐπιχειρήσασα νὰ αυτοκτονήσῃ προχθές, ριπτομένη ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Λυκαβητοῦ, εἶναι μία μετὰξὺ τῶν πολλῶν δυστυχῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀντὶ νὰ εὐρίσκουν εἰς τὰς οἰκογενεῖας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπηρετοῦν προστασίαν καὶ περιθάλψιν, πίπτουν θύματα ἀνοσιῶν ἀποπληκνήσεων.

Δυστυχῶς οἱ νόμοι μας, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τὴν γυναῖκα ὑπὸ ἐπόψιν κρίσεως, νοσημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως πολὺ κατωτέραν τοῦ ἀνδρός, προκειμένου νὰ παρέχωσιν εἰς αὐτὴν τὰ αὐτὰ καὶ πρὸς ἐκεῖνον δικαίωματα, δὲν λαμβάνουν οὐδεμίαν φροντίδα, ἀλλ' οὔτε προστατευτικὸν μέτρον κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸσον βραβάρως καταχρῶνται τῆς ἀδυναμίας τῶν νεαρῶν αὐτῶν βιοπαλαιστῶν.

Αἱ κυρίαί δέ, αἱ ὁποῖαι πρὸ παντὸς ὤφειλον νὰ ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ὑπηρετιῶν των καὶ νὰ ἀναπληροῦν τὴν ἰδίαν μητέρα πλησίον των, αἱ κυρίαί, αἱ μητέρες νέων υἱῶν καὶ γυναῖκες νέων συζύγων, γίνονται συχνότατα συνένοχοι τούτων εἰς τὸ κακόν, ἂν ὄχι ἐν ἐπιγνώσει, βεβήκως ὅμως ἀπὸ ἀσυγχώρητον ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν. Τὸ τί μὲ μέλλει, εἶναι καὶ ἐδῶ, ὡς εἰς τόσα ἄλλα ζητήματα, εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, καὶ ὅταν ἀργὰ πλέον ἀντιληφθῶν πόσον μεγάλο κακοῦ γίνονται παραίτιοι, ἀντὶ νὰ αἰτιῶνται ἑαυτάς, καὶ νὰ προσπαθῶσιν νὰ σώσων, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ σωθῇ, ἐπιτί-

θενται κατὰ τῶν δυστυχῶν θυμάτων, τὰ ὅποια ἀνιλεῶς καὶ μὲ ἐλαφρὸν συνείδησιν ρίπτουν εἰς τοὺς δρόμους.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πότε διότι δὲν ἐσυνείθισαν εἰς τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ πότε διότι ἀδιαφοροῦν, ἀφαιροῦν ἡμέρα τῇ ἡμέρα καὶ ἀπὸ ἓνα λίθον ἀπὸ τὸ ἠθικὸν οἰκοδόμημα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ὁποῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα θάπτεται αὐτὴ ἡ ἠθικὴ ἀσφάλεια τοῦ οἴκου, αὐτὴ ἡ τιμὴ καὶ τὸ γόητρόν μας ὡς ἔθνοιοι καὶ ὡς φυλῆς.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ε'.

Ἐλέχθη πολλάκις καὶ τελευταίως μάλιστα ἐγράφησαν πραγματεῖαι ἐπιστημονικαὶ περὶ τῆς γελωτοθεραπείας. Ὁ γέλωτος, τὸ ἐξωτερικεῖμα αὐτὸ μὴς ψυχῆς ὑπερπληρωμένης ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἐθεωρήθη ὡς μέγα φάρμακον κατὰ τῶν διαφόρων ψυχικῶν νοσημάτων. Οἱ ἰατροὶ μόνον οἱ ὅποιοι συμβουλεύουν τὸ εἶδος τῆς θεραπείας αὐτῆς δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ πῶς οἱ νευρασθενικοὶ καὶ μελαγχολικοὶ των ἀρρωστοὶ θὰ κατάρθωναν νὰ γελοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν ὄρεξιν. Ὁ γέλωτος δὲν πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία δυστυχῶς, ἀλλ' οὔτε οἱ κοινοὶ θνητοὶ τῆςσήμερον ἠμποροῦν νὰ ἔχουν γελωτοποιούς ἐπὶ πληρωμῇ ὡς τοὺς διαφόρους Ριγολέτους τῶν εὐρωπαϊκῶν αὐλῶν τοῦ XV καὶ XVI αἰῶνος.

Ἐγὼ χωρὶς νὰ εἶμαι ἰατρός, ἤρξα μίαν μέθοδον γελωτοθεραπείας εὐκόλον καὶ πολὺ ἀπλῆν. Ὅταν ταξιδεύω, εὐθὺς, ἀφ' ἧς στιγμῆς πατήσω εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀκράτητον διάθεσιν νὰ γελῶ. Καὶ ὄχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ αἱ σύντροφοί μου, οἵκας δὴποτε ψυχικῆς διαθέσεως καὶ σοβαρότητος καὶ ἂν εἶναι, γελοῦν καὶ αὐταί, εἰς τρόπον ὅστε εἴτε δύο, εἴτε τρεῖς εἴμεθα, καταρτίζομεν μίαν ὥραιαν καὶ εὐθυμον συμφωνίαν γελῶτων. Καὶ γελῶμεν διὰ τὸ τίποτε, γελῶμεν διὰ τὰ σοβαρά, ὡς γελῶμεν διὰ τὰ ἀστεῖα καὶ κωμικά, ἀπλῶς, νομίζω, ἰκανοποιοῦσαι τὴν ἔμφυτον εἰς κάθε ἄνθρωπον ἀνάγκην τοῦ γέλωτος, ἡ ὁποία τοὺς δέκα μῆνας τοῦ ἔτους φυγαδεύεται ἀπὸ τὴν τυπικὴν καὶ κατὰ συνθήκην ζωὴν τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀνιαρότητας καὶ στενοχωρίας καὶ φροντίδας.

Τὸ πρῶτον πρόγευμά μας εἰς τὸ Montenegro, ἓνα πρόγευμα οἰκογενειακὸν σχεδόν, ἐγκαινιάσθη μὲ γέλωτος καὶ τὸ τελευταῖον εἰς τὴν Bulgaria ὑπῆρξεν ὁ ἀποχαριτισμὸς πρὸς τὴν χαρὰν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν τὰ γέλωτα ἀφήνουν ἀποτάμειμένην εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Εἰς τὸ ταξεῖδι λοιπόν, καλὰ ἢ δυσάρεστα, εὐχάριστα ἢ στενόχωρα, ὅλα εἶχαν ὡς ἐπὶ μίαν ἐκρηξίν γέλωτος, μίαν ἀκτίνα εὐθυμίας. Ἡ cabina μας ἦτο μικρά, γέλωτα. Τὸ φαγητὸν ἦτο μονότονον, ἢ πολὺ πλούσιον, γέλωτα. Ἡ διαμονὴ μίαν ἡμέραν ὀλόκληρον εἰς Brindizi πληκτικὴ, γέλωτα. Τὰ ἄσματα τῶν πλανοδίων Ἰταλῶν μουσικῶν κουργαστικὰ καὶ παράτονα, γέλωτα. Ἡ περιπλάνησίς μας εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Ἀγκῶνος πληκτικὴ, γέλωτα. Οἱ συνταξιδιωταὶ μας δυσάρεστοι ἢ εὐχάριστοι, γέλωτα.

Θυμοί, ἰδιοτροπία, γκρίνια, μελαγχολία, ἐλαττώματα ἀναπόσπαστα μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐφυγαδεύοντο ἀπὸ τὰ γέλωτα τὰ ἀπλῆτα, τὰ γενναῖα, τὰ ζωογόνα, τὰ διασκεδαστικά. Ὁ πλοίαρχός μας τοῦ Montenegro, ἓνας ἄνθρωπος καλός, ζωηρός, εὐθυμὸς καὶ αὐτός, ἐπειδὴ μὴς ἐβλεπε νὰ γελῶμεν πολὺ, ἐνόμιζεν ὅτι κἀποια μετὰξὺ μας ἔλεγεν ἀστεῖα πράγματα καὶ δι' αὐτὸ ἐγελοῦσαμεν.

Οἱ ἄλλοι εἰς τὰς ἀρχὰς ἐπαρξενεύοντο, ἴσως ὑπωπεύοντο ὅτι ἐγελοῦσαμεν εἰς βάρος των. Ἐπειτα ἡ εὐθυμία μας μετεδόθη εἰς ὅλους καὶ τὸ τραπέζι μας ἦτο τὸσον εὐθυμον, τὸσον διασκεδαστικόν, ὅστε νὰ τὸ ζηλεύουν τὰ ἄλλα τραπέζια.

Εἰς τὴν Βενετίαν ἡ κούρασις τῶν μουσείων καὶ ἡ ἀσφυκτικὴ ζέσθη εἶχαν ὡς ἀχώριστον σύντροφον μίαν εὐθυμίαν καὶ μίαν διάθεσιν πρὸς γέλωτα ἀκράτητον. Καὶ τὰ γέλωτα αὐτὰ ἦσαν ἐν ἀντίδοτον δραστηκόν, ἐν μέσον ζωογόνοιο καὶ ἐνδυναμωτικόν, κατὶ τέλος τὸ ὁποῖον συνεπλήρωνε τὰς ἐκ τῶν ὠραίων θεαμάτων ἀπολαύσεις.

Μὲ τὰς ἰδίαις πάντοτε διαθέσεις ἀφήσαμεν διὰ μίαν ἡμέραν τὴν Βενετίαν καὶ μετέβημεν εἰς τὴν Πάδοβαν, τὸ ἀρχαῖον Πατῆριον, τὴν ἐνδοξον αὐτὴν διὰ τὸ Πανεπιστήμιόν της πόλιν τοῦ μεσαιῶνος. Τὸ ταξεῖδι μὲ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας διὰ μέσου λιμνῶν καὶ διωρύγων καὶ πλουσιωτάτων φυτειῶν ὑπῆρξεν ἀπολαυστικώτατον.

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἓνας γῦρος ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ τὴν μεγίστην ἀνὰ τὸν κόσμον αἰθουσάν της καὶ τὰς πλατείας τῶν ὀπωρικῶν καὶ τῶν χορταρικῶν, μία ἐπίσκεψις εἰς ἰατρικὰς ἐξοχότητας καὶ μία μετὰβασις εἰς τὰ φημισμένα ἰαμακτικὰ νερά τοῦ Abano, ἰδοὺ μία ἡμέρα ποικιλώτατη εἰς ἐντυπώσεις, μὲ στιγμὰς πολὺ εὐχαρίστους, ἀλλὰ καὶ πολὺ μελαγχολικάς.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος μὴς ἐφιλοξένησε τὰς μεσημβρινὰς πρὸ τοῦ προγεύματος ὥρας. Ἄσυλον ἀπέρχοντο, δροσερὸν, καλλιτεχνικώτατον, μὲ φῶς διακριτικόν, τὸ ὁποῖον περὶ διὰ μέσου θαυμασῶς ζωγραφισμένων ὑαλοπινάκων, μὲ καθίσματα ἀναπαυτικά, μὲ εἰκόνας μεγάλων ζωγράφων καὶ μὲ χαλκὰ ἀνάγλυφα τοῦ Donatello, ὁ ὁποῖος ἐδόξασε τὴν Φλωρεντίαν μὲ τὰ ἐπὶ χαλκοῦ κεντήματά του, ὅπως ὁ Φειδίας ἐδόξασε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἅγιον Βῆμα ἰδίως εἶναι ὄλον στολισμένον μὲ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, παραστάσεις σκαλισμέναις ἐπάνω εἰς χαλκόν, καὶ ζωντανεούσας τὸ μυστήριον τῶν θαυμάτων. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Donatello, οἱ ὅποιοι φυσικά, εἶναι πολὺ εὐσεβεῖς καὶ πολὺ πιστοί, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο, ὀλιγώτερον χαριτωμένοι ἀπὸ τοὺς μαρμαρίνους θνητοὺς καὶ θεοὺς, τοὺς ὁποῖους ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη ἐσκόρπιζεν εἰς μάρμαρον τῆς Πεντέλης καὶ τῆς Πάρου ὑπὸ τὰς μετώπας τῶν ναῶν της, καὶ εἰς τὰς πλευρὰς τῶν διαφόρων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος.

Εἰς τὸν Donatello ἡ δρᾶσις τῆς ὑποθέσεως εἶναι τοιαύτη, ὅστε νὰ ὑπερβαῖν τὸν γραπτὸν λόγον, ὅσον εὐγλωττος καὶ ρητορικὸς καὶ ἂν εἶναι. Δὲν θὰ λησμονήσω αἴφνης ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅπου μὲ ἔκαμην τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, σκαλισμένα νομίζω, ἂν δὲν ἀπατώμικι, εἰς διαφόρους παραστάσεις μὴς μεγάλης θύρας τοῦ Βαπτιστηρίου τῆς Φλωρεντίας. Διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὁ μέγας καλλιτέχνης ἐθυσίασεν εἴκοσι πέντε

ὅλα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μία ἀγία Γραφή, γραμμένη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, μὲ τοιοῦτον αἰσθημα καὶ τόσην δύναμιν, ἐπέδρασεν ἀναμφιδόλως ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγάλως, καὶ τὸν ἐγκατέστησεν εἰς τὴν Δύσιν μὲ πάθος καὶ φανατισμὸν ἀκράτητον.

Ὁ κλῆρος ὁ καθολικὸς ὑπῆρξε κατὰ τὸ ὑπο μέγας ψυχολόγος καὶ ἐφάμιλλος τοῦ ἰδιοῦ μας κλήρου τῆς ἀρχαιότητος.

Ἦπῆρξε γενναῖος εἰς τὴν διὰ τῆς τέχνης ἀπεικόνισιν τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν παραστάσεων καὶ κατάρθωσε νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν ἀπλῆν ἰδέαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τόσην ἐπιβλήν καὶ τόσον μεγαλεῖον, ὅστε νὰ ἐκπλήξῃ καὶ κινήσῃ τὸν θαυμασμὸν καὶ ἐμπνεύσῃ τὸ σέβας καὶ τὸν τρόμον εἰς τὰ διψῶντα ἰσχυρὰς συγκινήσεις πλήθη.

Τόσοι δὲ εἶναι ὁ θαυμασμός, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος, ὅστε καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν οἱ φανατικοὶ πιστοί, οἱ ὅποιοι μὲ μίαν ράβδον εἰς τὸ χεῖρ καὶ μὲ ἐν δέμα ἐνδυμάτων ἐπὶ τῶν ὤμων ξεινοῦν πεζῇ ἀπὸ τὰς μακρυνὰς πατρίδας των καὶ περιπατοῦν ἐπὶ ἓνα καὶ δύο συνεχεῖς μῆνας, διασχίζοντες ὄρη καὶ ποταμούς διὰ νὰ ἔλθουν νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς των. Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς ἀναπαυτικώτατα καθήμεθα καὶ θαυμάζομεν τὰ πρὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἁγίου μαρμάρου ἀνάγλυφα τοῦ μεγάλου Σανσοβίνου, οἱ προσκυνηταὶ αὐτοί, ρυπαροί, ρακένδυτοι καὶ ἀφανισμένοι ἀπὸ τὴν μακρὰν πεζοπορίαν κείνται πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ προσεύχονται καὶ κτυποῦν τὰ στήθη των καὶ ζητοῦν ἄφεσιν ἴσως φανταστικῶν μᾶλλον ἢ πραγματικῶν ἀμαρτημάτων.

Ἀλλὰ μήπως ἡμεῖς δὲν ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ δροσίσῃ ὀλίγον ὁ καιρὸς, ἐπικαλούμενοι τὸ ἔλεός του διὰ τὴν παροῦσαν μᾶλλον ἀνακούφισιν μας, παρὰ διὰ τὴν τοῦ μέλλοντος; Καὶ τὸ μὲν θαῦμα ἔγινεν, ὄχι ὅμως βεβαίως δι' ἡμᾶς, αἱ ὁποῖαι φεῦ! δὲν ἐσοβαρευόμεθα, ὅταν, γελῶσαι, ἐζητούσαμεν ὀλίγην βροχὴν ἀπὸ τὸν ἄγιον.

Οἱ καυμένοι οἱ ἄγιοι εἰς πόσον δύσκολον θέσιν θὰ εὐρίσκοντο, ἐὰν ἔπρεπε νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὰς παρακλήσεις ὄλων ὄσοι τοὺς ἐπικαλοῦνται. Καὶ Ἕλληνας πολιτευόμενοι ἐὰν ἦσαν, πάλιν δὲν θὰ κατάρθωναν νὰ παρέχουν τόσα πολλὰ ρουσφέτια. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν καταδέχονται νὰ κάμουν αὐτοί, τὸ κάμουν μὲ πολὺ ἐλαφρὸν συνείδησιν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωποι των. Αἱ ἀφέσεις τῶν ἀμαρτιῶν πωλοῦνται εἰς τιμὰς, αἱ ὁποῖαι κυμαίνονται ἀναλόγως τοῦ βάρους τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ ὄγκου τοῦ βαλκαντίου τῶν μετανοούντων. Καὶ δι' ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δὲν δίδουν χρήματα διὰ μίαν ἄφεσιν, ἐπιβάλλεται ἡ φορολογία τῆς ἐπισκέψεως τῶν ὠραιότερων ἀντικειμένων τοῦ ἱεροῦ. Ἀἴφνης διὰ νὰ ἰδῶμεν τὰ ἐπὶ τῆς Ἁγίας τραπέζης ἀνάγλυφα τοῦ Donatello ἐχρειάσθη νὰ πληρώσωμεν ἀνὰ ἓν φρ. ἐκάστη, ὅπως θὰ ἐπληρώναμεν ἐν ἄλλο ἀκόμη, ἐὰν ἠθέλωμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν σχολὴν τοῦ Ἁγίου, τὸ ἴδρυμα δηλ. εἰς τὸ ὁποῖον συνέρχεται τὸ Ἀδελφᾶτον καὶ τοῦ ὁποῦ τὰς περισσοτέρας τοιχογραφίας ἔχει ζωγραφίσει ὁ Τισιανός, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει εἰς Πάδοβαν, συνεπιεῖς λοιμοῦ, ὅστις ἐμάστιζε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν Βενετίαν.

Δυστυχῶς αἱ στιγμὰί τῆς εἰς Πάδοβαν διαμονῆς μας ἦσαν μετρημένα. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδαμεν τὴν Σχολὴν τοῦ Ἀ-

γίου, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ μᾶς ἀπησχόλησεν ἡ πόλις, ἡ μὲ στενοὺς μᾶλλον δρόμους καὶ στοὰς χαμηλὰς καὶ πληκτικὰς, ὡς αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν παλαιῶν Ἰταλικῶν πόλεων. Μόνον τὴν μεγάλην αἰθουσαν ἐπεσκεψόμεθα, τὸ φημισμένον Salone, τὴν μεγαλύτεραν ὅλης τῆς Εὐρώπης, μήκους ὀγδοῶντα τριῶν μέτρων, πλάτους εἴκοσι ὀκτώ καὶ ὕψους εἴκοσι τεσσάρων. Ἄλλ' ἡ αἰθουσα δὲν εἶναι μόνον περιέργως διὰ τὰς ἀπεράντους διαστάσεις τῆς, ὅσον δι' ἓνα παμμέγιστον ξύλινον ἵππον, ὁ ὁποῖος κατέχει μίαν ὀλόκληρον πλευρὰν τῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευσεν ὡς σχέδιον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Gattamelata, ἔργον καὶ αὐτὴ τοῦ Donatello κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἀρχαίων χαλκῶν ἵππων τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ἴσως ἡ συγγένεια αὐτῆ μετὰ τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ὀδηγὸν μας τὴν ἰδέαν νὰ τιτλοφορήσῃ τὸν ξύλινον ἵππον τοῦ Δούρειου καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι τὸ σχέδιόν του ἦτο παρμένον ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἄλογον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου.

Ὅπως δὴποτε οὔτε ὁ Δούρειος ἵππος, οὔτε ἡ μεγάλη αἰθουσα, οὔτε τὸ αἰωνόβιον Πανεπιστήμιόν τῆς μᾶς ἔκαμαν καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Καὶ καὶ μὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νὰ θαυμάζουν τὴν Πάδοβαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἰς φίλος μου Ἄγγλος μοῦ ἔγραψεν ἐσχάτως ὅτι τὴν προτιμᾷ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐγὼ ὁμῶς ὁμολογῶ ὅτι τὴν εὗρηκα πολὺ πληκτικὴν, καὶ πολὺ μεσαιωνικὴν καὶ ὅτι χωρὶς τὴν ὄψιν τῆς διαμονῆς μας εἰς τὸν Ἁγιον Ἀντώνιον, ἡ ἀνάμνησις τῆς συνεδέθη δι' ἐμὲ μετὰ γονὸς πολὺ λυπηρὸν καὶ πολὺ δυσάρεστον, τὸ ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα δὲν κατώρθωσε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ συνεχίσω τὸ ταξιδί μου μετὰ γέλυα καὶ μετὰ εὐθυμίαν εἰς τόπους ὠραίους καὶ μαγικούς.

Ο ΙΕΡΟΣ ΤΑΥΡΟΣ

Ὅχι μυθολογία, οὔτε ζωγραφισμένος ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀλλὰ πραγματικὸς ταῦρος, κομισθεὶς μετ' ἄλλων θηρίων θηριοτροφείου εἰς τὴν κατ' ἔτος γενομένην Oktoberfest, περὶ τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἐγράψαμεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἱερὸς ταῦρος. Μία ἀπὸ τὰς θεότητας τῶν Ἰνδιῶν, μεταφερθεὶς ἐκεῖθεν ὄχι πρὸς ἐκθεσιν, κατὰ τὸ λέγειν τῆς συνοδευούσης αὐτὸν ἱερείας, ἀλλὰ διὰ λόγους ἐξαιρετικούς, τυχαίως καὶ ἀπροσπῦτος.

Ἐπὶ παχέος ἀχυρίνου στρώματος, εἰς τὸ δι' αὐτὸν καὶ μόνον ὠρισμένον ἐν τῷ θηριοτροφείῳ μέρος, καλυπτόμενος μέχρι τοῦ λαιμοῦ διὰ μαλλίνων καλυμμάτων εὐρίσκειται νωχελῶς ἐξηπλωμένος καὶ μηρυκάζων. Παρ' αὐτῷ ἡ ἱερεία, Γαλλίς τὴν καταγωγὴν, Κρεολὴ ἡ μιγάς ἴσως, διότι ἔχει τὸ χρῶμα τῶν Ἰνδιῶν, ὀμιλοῦσα θαυμασίως τὴν Γαλλικὴν καὶ ὀλίγα Γερμανικὰ, δίδουσα πληροφορίας εἰς τοὺς θεατὰς περὶ τοῦ ὑπουργήματός τῆς καὶ περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ὄντος.

Ἐρωτῶντες βέβαια, λέγει, ὅτι ὁ ταῦρος εἶναι διὰ τοὺς Ἰνδοὺς ζῶον ἱερὸν. Ἐὰν δὲ κατ' εὐνοίαν τῆς μοίρας ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ἔχον τρίχωμα λευκόν, δοξάζεται ὑπερμέτρως· σιγματοῦται τότε καὶ γράφονται ἐπὶ τοῦ σώματός του διάφοροι εἰκόνες, συμβολίζουσαι τὰ μυστήρια τοῦ Βουδδισμού· λαμβάνει

θέσιν εἰς ἐν τέμενος, διότι εἰς ἕκαστον Ἰνδικὸν μας τέμενος ὑπάρχουν ἕξ ταῦροι, καὶ εἰς ἕκαστον τούτων διαδοχικῶς, ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρον μῆνα ἀπονέμεται ἐξαιρετικὴ λατρεία καὶ προθυμοτέρα περιποίησις, παρὰ τῆς δι' αὐτὸν ὠρισμένης ἱερείας. Ἄλλως τε ἡμεῖς αἱ ἱερεῖαι καθήκον ἔχομεν ἱερὸν καὶ συμφέρον μας ἐν ταύτῳ εἶνε ἡ παράτασις τῆς ζωῆς τοῦ ἱεροῦ ταύρου, διότι ὁ θάνατος αὐτοῦ εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἱερείας. Τοῦτο ἀπαιτεῖ διὰ μίαν ἐντολὴν ὁ Βουδδισμός: «Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἱεροῦ ταύρου ἡ ἱερεία αὐτοῦ ὀφείλει νὰ καθῆ ἐν τῇ πυρᾷ αὐτοῦ.» — Δὲν εἶναι βέβαια πολὺ εὐχάριστος ἡ ἐντολὴ αὕτη τῆς θρησκείας· μᾶς ἐπιτρέπεται μολταῦτα νὰ ἐκλέξωμεν τὸν δι' ἐγχειρίδιον θάνατον, ἐὰν τὸν προτιμῶμεν τῆς πυρᾶς. «Ἡ ἱερεία γίνεται αὐτόχειρ, ἀκολουθοῦσα τὸν θανόντα θεὸν τῆς εἰς τὸν θάνατον.»

Ὁμολογῶ, ὅτι αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῆς ἱερείας μετ' ἐξέπληξαν ἔβλεπον αὐτὴν μετὰ διστακτικῶν ὀφθαλμῶν. Τόση ἀφοσίωσις διὰ τὴν θεότητά τῆς! Ἄλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἀκροαταὶ δὲν φαίνονται ὀλιγώτερον ἐμοῦ ἐκπλησσομένοι. Τὸ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι ἡ ἱερεία ἕμα ἔφθασεν εἰς τὸ περιθνήσκον κεφάλαιον φαίνεται ὠχρῶσα, οἱ μὲς τοῦ προσώπου συστέλλονται, καὶ ἡ φωνὴ γίνεται χαμηλοτέρα. Ποῖον αἶσθημα ἔρχετο τὸ αἴτιον; Ἡ μυστηριώδης γοητεία τῆς πιστῆς πρὸς τὴν θεότητα αὐτὴν λατρείας; ἡ ἀναμένουσα τὴν ἡρωικῶς οὕτω θνήσκουσαν ἀμοιβή; ἡ ἰδέα τοῦ σκληροῦ τούτου θανάτου, ἢ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ζῶν ἐσέτι, παρὰ τὴν θείαν ἐντολὴν τοῦ Βουδδα; Καὶ ἐνῶ διερωτῶμαι σιωπῶσα, ἰδοὺ τις τῶν παρισταμένων κάμνει τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἂν συνέβαινε τι εἰς τὸν ἱερὸν ταῦρον κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, οὐδέτερον τῶν θανάτων δύναται νὰ ἐκλέξῃ διότι ἐδῶ δὲν εἶνε Ἰνδικὴ καὶ δὲν ἐπιτρέπονται τὰ τοιαῦτα. Ἄνευ ἀπαντήσεως ἐξακολουθεῖ ἡ ἱερεία:

«Ὁ ἱερὸς ταῦρος, τὸν ὁποῖον βλέπετε καὶ τοῦ ὁποῖου ἐγὼ εἶμαι ἱερεία, εἶνε πέντε ἐτῶν· εἰς ἡλικίαν δέκα μηνῶν ἐγράφησεν ἐπ' αὐτοῦ αἱ εἰκόνες, ἐχρυσώθησεν τὰ κέρατά του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἐν τέμενος, εἰς Benarés· ὅτε αἰφνης μίαν ἡμέραν ὁ Μαχαρτζῆς διατάσσει, ὅπως ὁ ἱερὸς οὗτος ταῦρος μεταφερθῇ εἰς Ἀγγλίαν καὶ δοθῇ δῶρον εἰς τὸν Βασιλέα Ἐδουάρδον. Ἡναγκάσθη δὲ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἕνεκα τοῦ ἀκολουθοῦντος γεγονότος: Ἄγγλοι ναυτικοὶ ἐβεβήλωσαν τὸ τέμενος. Εἰσῆλθον αἰφνιδίως, φωνασκοῦντες, καὶ ἔσχισαν τοὺς πέπλους τῶν ἱερειῶν πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἀμαρτήματος ἔπρεπε νὰ φθῆσῃ ὁ ἱερὸς οὗτος ταῦρος εἰς τὸν βασιλέα αὐτῶν.»

«Ἠλθον εἰς τὴν Μασσαλίαν, καὶ ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν εἰς τὸ Havre, ὅπου μᾶς εἰδοποιεῖ ὁ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, ὅτι ἡ εἴσοδος τοῦ ἱεροῦ ταύρου εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ἔδαφος ἀπαγορεύεται. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν ἤμπορεῖ νὰ φθῆσῃ ἐκεῖ. Κατεφύγαμεν τότε εἰς τὸ Γερμανικὸν ἔδαφος, καὶ μετὰ τὴν ἐορτὴν θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὁ ἱερὸς ταῦρος εἰς τὸ τέμενος, ὅπου ἦτο εἰς Benarés.»

Τὸ τετράπον εἶνε εὐτραφὲς καὶ ἀνεπτυγμένον· ἐπὶ τοῦ λείου καὶ χαμηλοῦ τρίχωμάτος του αἱ γραμμὴ τῶν παραστάσεων εἶνε στερεῶς χαραγμέναι καὶ οἱ χρωματισμοὶ ποικίλλουσι καὶ ἀσυνήθεις ὡς πρὸς τὸν συνδυασμὸν, ἰνδικῆς φιλοκαλίας φυσικώτατα. Ἐπὶ τοῦ μετώπου του μία γελιογραφία, ὡς θηρίον, παριστάνουσα τὸ πνεῦμα τοῦ ταύρου τὸ ἱερὸν καὶ

διορατικόν· περὶ τοῦ λαιμοῦ ἐξωγραφισμέναι τρεῖς ποικιλῶ-χροαι ἀλύσεις, συμβολίζουσαι τὴν τριάδα τῶν Ἰνδιῶν: Τὸν Βράχμαν, Σίβαν καὶ Βισνοῦ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ ζώου ὁ Σίβας καὶ ὁ Σαντροῦ στεκόμενοι παραλλήλως, καὶ παρ' αὐτοῖς μία ὑπερμεγέθης ἔχιδνα. Ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὁ Σίβας πάλιν ἐπὶ μιᾶς φρικώδους Βεγγαλικῆς τίγρεως, καὶ παρ' αὐτῇ ἐν πονηρὸν πνεῦμα, τερατώδες, ἐμποιοῦν φόβον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ τὴν παράδοσιν μιᾶς κολασμένης ψυχῆς, ἥτις φαίνεται ἐπίσης ἐκεῖ, περιδεδῆς, τρέμουσα. Αἱ παραστάσεις αὗται ἐξαπλοῦνται καθ' ὅλον τὸ σῶμα, φθάνουσαι τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐρὰν ἀκόμη· ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὰ ὦτα ἔμειναν ἀχρωμάτιστα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπερχόμενοι ἐχαιρέτων μόνον τὴν ἱερείαν, ἀφίνοντες τὸν θεὸν ἤσυχον νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἔργον τοῦ τοῦ μηρυκασμοῦ.

Μόναχον

Μαρία Πινέλη.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ πραγματικὴ κομψότης τῶν παιδιῶν εἶνε νὰ εἶνε γυμνά· ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν ὅλων τῶν μητέρων.

Ἡ χάρις εἶνε φυσικὴ εἰς τὸ παιδί, ἐπομένως τότε φαίνεται καλλίτερα ὅταν τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ φανῇ ἡ θελκτικὴ κομψότης του καὶ αἱ ὠραῖαι γραμμὴ του· δι' αὐτὸ καὶ ἡ πραγματικὴ ὠραιότης τοῦ παιδιοῦ εἶνε ἡ ὑγεία· λέγουν πολλὰς φορὰς «ὠραῖο μωρὸ» δι' ἓνα παιδάκι τὸ ὁποῖον χεῖρει ἄκρην ὑγείαν· ἡ ὁμορφιά του εἶνε τὰ παχυλὰ χεράκια του καὶ ποδαράκια, ἢ πλατίτσκα του μετὰ τὰ λακάκια, καὶ τὰ στρογγυλὰ καὶ ροδοκόκκινα μαγουλάκια του. Καὶ εἰς τοὺς πλέον ρομαντικούς χρόνους ποτὲ δὲν ἐθαυμάσθησαν ἀγοράκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅπως ὁ «Βέβηρος», οὔτε κοριτσάκια τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν ὠχρότητα τῶν φθισικῶν.

Δυστυχῶς ὁμῶς δὲν εἶνε συνήθεια ν' ἀφίνουσι τὰ παιδιὰ γυμνά, καὶ εἶνε κρίμα, καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ὅπου στεροῦνται τὸ ὠραῖον αὐτὸ θέαμα, καὶ διὰ τοὺς γονεῖς τοὺς, διότι μετὰ τὴν διαφορὰν τῶν πρώτων ἐνδυμάτων, γεννᾶται καὶ τὸ πρῶτον αἶσθημα τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ διακρίνουν ὅτι ὑπάρχουν πλοῦσοι καὶ πτωχοί, μολὶς ἀρχίσουν νὰ ξεχωρίζουν τὰ μεταξωτὰ φορέματα ἀπὸ τὰ μάλλινα· τέλος καὶ δι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε κρίμα ὅπου τὰ ἐνδύουσι, διότι αὐτὸ εἶνε ἡ πηγὴ τῶν χειροτέρων δυστυχιῶν των. Καὶ ὁμῶς βεβαιώνουν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε ἐνθουσιασμένα νὰ φοροῦν ὠραῖα καὶ καινούργια φορέματα· αὐτὸ γίνεται διότι τοὺς ἐπαναλαμβάνουν «πόσον ὠραῖα θὰ εἶνε, μετὰ τὸ νέον καὶ ὠραῖον αὐτὸ φόρεμα», ὥστε καὶ αὐτὰ εἰς τὸ τέλος ἀρχίζουν νὰ τὸ πιστεύουν καὶ νὰ καμαρώνωνται εἰς τὸν καθρέπτην, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶνε ἔκτακτα ἀφοῦ ἐκπλήττουν καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ βεβαίως ἡ φιλαρέσκεια τῶν μητέρων γεννᾷ τὴν φιλαρέσκειαν τῶν μικρῶν.

Διὰ τ' ἀγοράκια ἡ ἡμέρα ὅπου θὰ φορέσουν τὸ πρῶτον πανταλόνι μένει ἱστορικὴ, πρωτίστως διότι τὸ σχῆμά του τ' ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν διαρκῆ καὶ ταπεινωτικὴν κηδεμονίαν τῆς νταντᾶς τους.

Ἄλλὰ μετὰ πόσας στερησεις φροῦτου, μαλώματα, καμμιὰ

φορὰ καὶ μπάτσας, δὲν πρέπει νὰ πληρώσουν τὸ ὠραῖον καινούργιο φόρεμα, ἢ πανταλόνι;

— Θὰ ζαρῶσης τὸ καινούργιο σου φόρεμα!

— Θὰ λερῶσης τὸ καινούργιο σου φόρεμα!

— Θὰ ξεσκίσης τὸ καινούργιο σου φόρεμα!

Εἶνε αἱ φράσεις ὅπου ἀκούουν διαρκῶς.

Ὅταν φορῶ τὸ καινούργιο μου φόρεμα ποτὲ δὲν κάθουμαι!... λέγει ἓνας χωρικός εἰς μίαν κωμῶδιαν, καὶ βέβαια πολλὰ παιδάκια τὸ κάμουν διὰ ν' ἀποφύγουν τὰ μαλώματα καὶ εἶνε εὐτυχῆ ὅταν ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ περίφημον αὐτὸ καινούργιο φόρεμα. Ἡ πολυτελής αὐτὴ κομψότης τῶν παιδιῶν εἶνε καὶ πολυδάπανος καὶ δι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχὴν ἐκ μέρους τῶν γονέων.

Δὲν δύναται τις νὰ μὴ παρατηρήσῃ, πόσοι ἔμποροι ψυχολόγοι καὶ γινῶσται τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, αὐξάνουν τὰς τιμὰς ὅλων τῶν παιδικῶν πραγμάτων, στηριζόμενοι εἰς τὴν εὐαισθησίαν τῶν γονέων διὰ τ' ἀγαπητὰ μικρὰ των.

Δι' αὐτὸ εἶνε ἀπειρος εὐχαρίστησις διὰ τὰς μητέρας ὅταν ἤμποροῦν μόναι των καὶ κάμνουν τὰ φορέματα τῶν μικρῶν των.

Ἄλλοτε διὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἐφρόντιζαν νὰ κάμνουν φορέματα κατάλληλα διὰ τὴν ἡλικίαν των, ἀλλ' ὅλη ἡ κομψότης ἦτο ν' ἀπομιμοῦνται εἰς μικρὸν τὰ φορέματα τῶν γονέων, καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη δύο εἰκόνες εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν ἕναν ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα· ἡ γυναῖκα κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεῖρ ἓνα ἀγοράκι καὶ ὁ ἄνδρας ἓνα κοριτσάκι, ὁποῖος λοιπὸν δεῖ τὰ φορέματά τους, τῆς τουαλέτας καθ' ὅλα ὅμοια μετὰ τῶν μεγάλων, θὰ νομίσει ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ δίδει τὸ χεῖρ εἰς ἓνα κύριον νάνον καὶ ὅτι ὁ κύριος, εἰς τὴν πλησίον εἰκόνα, ἔγινε ἕξαφνα γίγας καὶ δίδει τὸ χεῖρ εἰς τὴν κυρίαν του.

Ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὸ θέαμα αὐτό, φαντάζεται βέβαια ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἐπαιζαν ποτὲ, ὅτι αὐτὰ θὰ ἦσαν ὅπου ἔπρεπε νὰ προσέχουν νὰ μὴ ξεσχιθοῦν, νὰ μὴ λερωθοῦν καὶ νὰ μὴ ζαρωθοῦν! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐπέρασε πολὺς καιρὸς χωρὶς νὰ δοθῇ ἡ προσοχὴ ἢ ὁποῖα δίδεται σήμερον διὰ τὸ παιδικὸν φόρεμα, ὥστε ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας τῶν μικρῶν, ἢ πρῶτη τῶν ὁποίων εἶνε τὸ παιχιδι βεβαίως. Πρέπει τὸ ἀγοράκι νὰ ἤμπορῇ νὰ πηδᾷ, νὰ τρέχῃ, νὰ σκαλώνῃ, χωρὶς νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸ φόρεμα του, καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἤρχισαν νὰ ἀσχολοῦνται νὰ τοῦ κάμνουν τὸ κατάλληλον φόρεμα, δὲν ἔλαβαν ὡς τύπον τὴν ρεντεγιότα καὶ τὸ στενὸν πονταλόνι, ἀλλὰ τὴν ἐνδυμασίαν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας των κάμνουν ἀσκήσεις σχεδὸν ὁμοίας, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ νὰ ἐνδύσωνται τ' ἀγοράκια μετὰ τὸ ναυτικὸν φόρεμα.

Διὰ τὰ κοριτσάκια, τὸ καταλληλότερον φόρεμα εἶνε τὸ ἴσιο, τὸ πλισκριμένο ἢ σουρωμένο, τὸ ὁποῖον δὲν σχηματίζει διόλου τὸ σῶμα, la robe bébé, καὶ τὸ ὁποῖον ὁμῶς εἶνε τὸσον χαριτομένο.

Ἄλλ' αἱ μητέρες καμμιὰ φορὰ τὸ εὐρίσκουν πολὺ ἀπλοῦν καὶ δι' αὐτὸ φαντάζονται διάφορα ἄλλα φορέματα πολυτελέστερα. Τὸ κοριτσάκι ἀκόμη ἔχει λιγάκι τὴν θέσιν τῆς κούκλας εἰς τὴν φαντασίαν τῆς μαμᾶς, καὶ βεβαίως ἡ μεγαλει-

τέρα ευχαρίστησις όταν παίζουν με τις κοιλίες είνε, να τας στολίζουν με πολυτελή φορέματα. Το κοριτσάκι και η μικρή συχνά καταντούν να φορούν τα ίδια φορέματα και καπέλλα ἴσως μάλιστα καπέλλα ὅπου τὰ εὐρίσκουν αἱ μητέρες πολὺ παρῆξενα διὰ τὸν ἑαυτὸν τους, τὰ φοροῦν εἰς τὰ κοριτσάκια τους, διὰ νὰ μὴν τὰ στερηθοῦν ἐντελῶς.

Ἐνίοτε μάλιστα, κἄποια ὁμοιότης με ἀνεγνωρισμένην καλλονὴν συγκινεῖ τὴν μητέρα και τὴν κἀνει νὰ προσπαθῆ νὰ ὁμοιάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἢ μικρὰ τῆς με τὸ προτότυπον.

— Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἔχει τὸ profil τῆς Ρεζάν!...

— Δὲν εὐρίσκετε ὅτι ἔχει κἄποιαν ὁμοιότητα με τὴν Cleo ;...

Καὶ ἀμέσως ἀρχίζουν αἱ προσπάθειαι νὰ τὴν ἐνδύσουν ἢ νὰ τὴν κτενίσουν, τὴν μικρούλα, ὡς Ρεζάν ἢ ὡς Κλεώ.

Διὰ τὰ μικρὰ ἀγόρια λείπουν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀλλαγαὶ και τὰ στολισμακα, τὸ φόρεμά τους μένει πάντοτε κατὰ προτίμησιν τὸ ναυτικὸν με μικρὰς ἀλλαγὰς εἰς τοὺς γυκακάδες.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΜΠΙΣΤΟΣ

(Συνέχεια).

— Κύριε, εἶπεν ἐκεῖνη αἴφνης, με φωνὴν σοβαρὰν, ἀσυνήθη εἰς τὸν χαρακτῆρά τῆς.

Τὴν ἐκύτταξεν. Ἐκφρασις σταθερότητος τὴν εἶχε μεταμορφώσει.

— Κύριε, ἐπανελάβε, τί θὰ ἐσυλλογίσθητε δι' ἐμέ ;

— Ἀλλά, κυρία, ὅτι εἶνε δυνατόν καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ Hubert, ὁ ὁποῖος ἐνόησε τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς.

— Ἐκεῖνη ἐκίνησε τὸ κεφάλι. Ὅχι, εἶπε, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Με εἶδατε πρὸ ὀλίγου ὅταν ἐκύτταξ ἰὸν κ. Ceran ;

— Μάλιστα, κυρία, τῆς ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ σταθερότητος, ἢ ὅποια τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ.

— Ἐ λοιπόν, τί ἐσκέφθητε ;

Ἐπεκαλέσθη ὄλον του τὸ θάρρος ἂν και ἡσθάνετο ὅτι ὠχραιοῦσε.

— Ἐσκέφθηκα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὑποφέρετε.

— Ἀνεστέναζε δυνατὰ ὡς νὰ ἡσθάνετο ὅτι ἐλευθερώθη ἀπ' ἑνα μεγάλο βάρος.

— Δὲν ἐφαντάσθητε, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπῆρχε τίποτε διὰ τὸ ὅποιον νὰ με κατακρίνετε ; εἶπε κῦτάζοντας πάντοτε αὐτὸν με τὸ σοβαρὸν και τίμιον βλέμμα τῆς.

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀποδίδων τὸ αὐτὸ βλέμμα.

Ἐδίστασε μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια, ἐνῶ μὲ ἀκφρασις γαλήνης και ἐμπιστοσύνης τὴν ἔκαμαν νὰ ὁμοιάξῃ τῶρα με τὸν ἑαυτὸν τῆς.

— Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε με ἀπλότητα, και ἀπὸ ἡ τύχη σὰς ἔκαμε νὰ μάθετε κἄτι τὸ ὅποῖον θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μείνῃ μυστικόν, θὰ σὰς τὰ εἴπω ὅλα, διὰ νὰ μὴ σὰς μένῃ καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Πρὸ τινων μηνῶν, εἶπε μετ' ὀλίγον, παρετήρησα ὅτι ὁ Κάρολος μ' ἀγαποῦσε δὲν μοῦ τὸ εἶπε, ὄχι κύριε, πιστεῦσατέ με. Ἢ μεγάλη διαφορά τῆς παρουσίας, ἢ ὅποια ὑπάρχει μεταξύ μας, τὸν ἔκαμε νὰ θεωρῆ καθήκον νὰ μοῦ κρύπτη τὰ αἰσθημάτά του, τοῦλάχιστον ὅσον διακρούσεν ἢ παροῦσά μου θέσις . . .

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ ἡμέρα εἰς τὴν ἐξοχὴν παρήλθεν εὐχάριστα, χωρὶς κανὲν ἐπεισόδιον νὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν τῶν δύο νέων φίλων. Ἡ Σόνια διηγήθη εἰς τὸν ἰατρὸν καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τὴν ζωὴν τῆς συζύγου τοῦ Ἀλέκου, ἢ ὅποια ἂν και τὸν ἡγάπα ἠνείχετο ὅμως χωρὶς κἄν νὰ παραπονῆται, μίαν κατάστασιν τὸσον ἔκτροπον. Εἶμαι βεβαία, ἔλεγε, ὅτι ἦλθε μαζί του διὰ νὰ με πείσῃ νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, ἂν και εἰξέυρη τὰ πρὸς ἐμέ αἰσθημάκα τοῦ ἀντῆς. Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα γράμματά τῆς μοῦ ἐπρότεινε νὰ δεχθῶ νὰ κατοικήσω μαζί των, θεωροῦσα ὅτι μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ και αὐτὴ μικρὰν δόσιν εὐτυχίας.

Ὁ νέος τὴν ἤκουε σιωπηλὸς και ἐφάνετο ὡς νὰ ἐμελέτα κάθε λέξιν τῆς, ὡς νὰ ἀνέτεμε μίαν πρὸς μίαν κάθε ἰδέαν τῆς φίλης του. Βεβαίως εἶπεν, εἶπεν ἢ σόνια ἐτελείωτε τὴν μακρὰν ἀφήγησίν τῆς, γυναικίως ὡς τὴν σύζυγον τοῦ Ἀλέκου δὲν ἀπαντοῦν συχνά εἰς τὴν ζωὴν. Δι' ἐμέ ὅμως ἢ δικαγωγὴ τῆς ὡς τὸσον ἀνεκτικὴ δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἔκτροπον και παραφυσικόν. Δὲν παραδέχομαι ὅτι εἶναι μοιρολάτρως και ὅτι ἀποδέχεται τὸ πεπρωμένον, ὡς ἔρχεται, ἀλλ' οὔτε ὅτι δουλοπρεπὴς και δειλὴ κῦπτει πρὸ τῆς δυσ-

Με τὰς λέξεις αὐτάς τὰ μάτια τῆς ἐγέμισαν δάκρυα, τὰ ὅποια μετὰ μὲν ἄλλον κόπον κατῴρθωσε νὰ κρατήσῃ.

— Ἡ τωρινὴ μου θέσις μοῦ ἀπαγορεύει τοιοῦτον εἶδους αἰσθημάκα. ἀλλὰ θὰ ἦτο γελοῖον νὰ προσποιούμαι ὅτι δὲν ἠξέυρω ὅτι αἱ ἡμέαι τοῦ στρατηγῶ ἔινε μεστρημένα . . . Εἶνε πολὺ κακὸν αὐτό, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἔκαμ ὅ,τι μοῦ ἦτο δυνατόν διὰ νὰ μὴ τὸ σκέπταμαι Ἀλλὰ μήπως εἶμεθα κύριοι τῶν σκέψεών μας ; ἀποκρίθητῆ μοι, κύριε, μήπως ἠμπορῶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι κἄτι ἀναπόφευκτον τὸ ὅποῖον θὰ μοῦ εἶδιδε . . .

Δὲν εἶπε τί θὰ τῆς εἶδιδε τὸ ἀναπόφευκτον αὐτὸ πρᾶγμα ἄλλὰ τὸ παρακλητικὸν βλέμμα τῆς ὑψώθη πρὸς τὸν Hubert, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπορεσε νὰ μὴ μειδιάσῃ με τὴν παιδίαστικὴν αὐτὴν ἐρώτησίν τῆς.

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη, δὲν εἶνε πάντοτε κανεὶς κύριος τῆς σκέψεώς του, τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Δὲν εἶνε ἔτσι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη κατενθουσιασμένη. Ἐ λοιπόν, ἐσκέφθη ὅτι ἀργότερα ὅταν θὰ εἶμαι ἐλευθερά θὰ ἠμπορῶ χωρὶς τύψεις νὰ σκεφθῶ ν' ἀρχίσω μίαν νέαν ζωὴν . . . Ἡ ἰδικὴ μου δὲν ἦτο πολὺ χαρούμενη, ὑπανδρεύθη νέα . . . Ὁ στρατηγὸς εἶνε λαμπρὸς δι' ἐμέ ἄλλὰ . . .

— Δὲν εἶσθε, καθὼς λέγουν, ζεῦγος ταιριασμένον, ἀπεκρίθη ὁ Hubert με καλοκάγαθον μειδίαμα, τὸ ὅποῖον ἠτύχασε τελείως τὴν νέαν κυρίαν.

— Δὲν εἶνε ἔτσι ; Ὅταν λοιπὸν παρετήρησα ὅτι ὁ Κάρολος μ' ἀγαποῦσε, αὐτὸ μοῦ ἔκαμε εὐχαρίστησιν, τ' ὁμολογῶ . . . Εἶνε ἰτωχὸς ὁ στρατηγὸς τὸν ἀγαπᾷ πολὺ και θὰ τοῦ ἀφήσῃ κἄτι ἀπὸ εἶνε ἐξάδελφός του ἄλλ' ἀξίζει κἄτι περισσότερον, δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Και ἔπειτα τὸν . . . ἀγαπῶ.

— Αὐτὸς μόνον ὁ λόγος ἀρκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Hubert με γλυκύτητα.

— Και ἂν ἐγνωρίζατε πόσον εἶνε καλὸς, λεπτός, γενναῖος ! . . . Και ἔκαμε τοῦ Καρόλου Ceran τὸν πανηγυρικόν. Ὁ Hubert με τὴν καρδιὰ σφιγμένην, ἔλεγε με τὸν ἑαυτὸν του : « Ὅχι δὲν εἶνε τέτοιος, ὅπως τὸν νομίζεις. Εἶνε ἓνα καλὸ παιδί, τὸ ὅποῖον βεβαίως δὲν ἔχει οὔτε μεγάλα προτερήματα, οὔτε ἐλαττώματα.

Ἐκεῖνη ὠμιλοῦσε μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν χαρὰν νὰ ἐπαινῆ τὸν ἀνθρώπον ὅπου ἀγαποῦσε, και ὁ Hubert τὴν ἤκουε με λύπην, και

τυχίας τῆς, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ δοκιμάσῃ κἄν νὰ ἐξεγερθῆ κατ' αὐτῆς.

Παραδέχομαι μᾶλλον ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς εἶναι τὸσον μεγάλη, και τὴν ἔχει τὸσον κυριεύσει, ὥστε νὰ εἶναι εὐτυχὴς ἐκ τῆς εὐτυχίας ἐκεῖνου χωρὶς νὰ λαμβάνει διόλου ὑπ' ὄψιν τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ἡ Σόνια ἠτένισε τὸν ἰατρὸν ἐκπληκτος. Ἴδου μίαν σκέψιν ὀρθή, εἶπεν, και τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κάμω ποτὲ ἐγὼ, με τὸν τρόπον, με τὸν ὅποῖον ἀντιλαμβάνομαι τὴν ζωὴν.

Θέλω νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκα αὐτὴν, εἶπεν ὁ ἰατρὸς με βλέμμα μελαγχολίας. Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν ἐννοήσω καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, διότι δὲν εὐρίσκω τίποτε τὸ παράδοξον εἰς τὴν αὐτοθυσίαν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ προσώπου, τὸ ὅποῖον ἀγαπᾷ τις.

Και χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν ὁ ἰατρὸς ἐσηκώθη και ἐσήμανε τὸν κῶδων. Εἰς τὸν παρουσιασθέντα ὑπῆρέτην ἐδήλωσεν ὅτι ἡ κυρία μετὰ τῆς ὑπηρετρίας τῆς θὰ ἔμεναν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐκεῖ, και ἐσημείωσεν ἓν ψευδὲς ὄνομα εἰς τὸ παρουσιασθέν εἰς αὐτὸν βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὴν Σόνια, ἢ ὅποια ἐφάνετο παραξενουμένη, διότι χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, ὁ ἰατρὸς διέθεσε τὰ κατ' αὐτὴν, ὅπως ἐνόμιζε, τῆς εἶπε : Ἀπόψε δὲν

ἐσκέπτετο πόσον διφορετικὰ βλέπουν τὰ πρᾶγματα ὅσοι ἀγαποῦν. Ἐκεῖνη ἐδιάβασε κἄτι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὰς σκέψεις του, διότι ἐσταμάτησεν ἀνήσυχος.

— Τί σκέπτεσθε, κύριε, εἶπε και τὸν ἐκύτταξε ταραγμένη.

— Ἐσκεπτόμην, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅτι εἶσθε πολὺ καλὴ, πολὺ θελκτικὴ, πολὺ εὐπιστος ἰδίως . . . και ὅτι ἀξίζει νὰ εἶσθε εὐτυχὴς.

— Ἀλήθεια ; εἶπε ταραγμένη εὐπιστος . . . διατί ;

— Διότι μοῦ ἐμπιστεύθητε τὸ μεγαλεῖτερον μυστικὸν τῆς ζωῆς σας και τοῦτο χωρὶς νὰ με γνωρίζετε καλά.

— Ὁ! και, σὰς γνωρίζω, εἶπε με ἐκφρασιν σχεδὸν παιδικὴν, εἶνε τῶρα δέκα ὀκτὼ μῆνες ὅπου βλέπομεθα συχνά, και ἀμέσως σὰς ἔκρινε ὡς ἀνθρώπον με καρδιά . . .

Ὁ Hubert ἡσθάνθη, ὅτι ὄχι μόνον ἐκολακεύθη ἀπὸ τὴν κρίσιν αὐτὴν ἄλλ' ὅτι και συνεινιήθη.

— Ἐπειτα, ἐπανελάβε ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, ἔπειτα ἀπ' ὅ,τι εἶδατε, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω μίαν ἀμφιβολίαν εἰς τὰς σκέψεις σας.

— Νὰ εἶσθε βεβαία, κυρία . . .

— Ὅχι, ὄχι, εἶδατε ἓνα βλέμμα τὸ ὅποῖον ἠδύνατο νὰ σὰς κάμῃ νὰ ὑποθέσῃτε πρᾶγματα . . . πρᾶγματα ἀνύπαρκτα, σὰς τὸ ὀρκίζομαι . . .

— Μὴν μοῦ τὸ λέγετε, μὴ ταπεινώνετε τὸν ἐμπιστόν σας, πιστεύουσα ὅτι εἶμαι ἄξιος τοιαύτης σκέψεως.

Και οἱ δύο χαμογελοῦσαν, και οἱ δύο εἶχαν τὰ μάτια ὄγρᾶ. Αἴφνης ἐκεῖνη, ἔτεινε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν νέον φίλον τῆς, ὁ ὁποῖος τὸ ἔσφιξε εὐλικρινῶς. Ἐσηκώθησαν και ἔμενον ὄρθοι ὁ ἓνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

— Ποῖος θὰ μοῦ ἔλεγε πρὸ μιᾶς ὥρας, ὅτι τὸ ἀγαπητόν μου μυστικόν, εἶπεν ἡ Μαρία, δὲν θὰ τὸ γνωρίζω πλέον ἐγὼ μόνη, και ὅτι θὰ εἶμαι τὸσον εὐχαριστημένη ὅπου τὸ εἶπα !

— Δὲν μετανοεῖτε λοιπόν ;

— Ὅχι ἀπ' ἐναντίας, νομίζω ὅτι ἐμπιστευομένη εἰς τρίτον τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου, τὸ ἐξήγγισα και τὸ ἐπροφύλαξα. Ἐγενε κατακόκκινη, ἐνῶ ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτάς, και ἐγύρισε τὸ κεφάλι τῆς. « Ἐννοῶ, ἐσκέφθη ὁ Hubert, καλὴ γυναικοῦλα ! Ἐὰν τέλος ὑπέ-

θὰ καταδιωχθῆτε ἔως ἐδῶ ἀπὸ κανένα, περὶ τούτου σὰς ἐγγυῶμαι. Ἐπειτα ἀφήσατέ με νὰ ἐπέμβω και ἐγὼ ὄλιγον εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐπιτρέψατέ με νὰ ἴδω τὸν ἐρωτευμένον ἐξάδελφόν σας και ἰδίως τὴν γυναῖκά του. Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ εἰξέυρη τί θὰ προκύψῃ ἀπὸ μίαν τοιαύτην συνέντευξιν.

Ἡ Σόνια, ἢ ὅποια εἶχε κουρασθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἡσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν διὰ τὴν πρότασιν τοῦ ἰατροῦ. Τῆς ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ αἰσθάνετα ὅτι δὲν ἦτο πλέον μόνη εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὑπῆρχε κἄποιος, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο εὐλικρινῶς διὰ τὴν τύχην τῆς και εἰς τὸν ὅποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἀναθήσῃ, τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν τὴν τὸσον δύσκολον, τὴν φροντίδα τῆς ὑπάρξεώς τῆς.

Δέχομαι με εὐγνωμοσύνην ἐκ τῶν προτέρων ὅ,τι και ἂν ἀποφασίσετε. Ἐν μόνον πρᾶγμα σὰς παρακαλῶ, νὰ με κρατῆτε ἐνήμερον εἰς ὅ,τι και ἂν συμβῆ και νὰ ἔχω εἰδήσεις σας ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα.

Ἡ νιάνια, ἢ ὅποια εἶχε ἀπομακρυνθῆ, ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῆς θύρας, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ὁ ἰατρὸς ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

Ὅχι μείνετε ἐδῶ, νιάνια, εἶπεν ὁ ἰατρὸς εἰς τὴν γραῖαν

κυπτε τῶρα, θὰ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀσφαλῆ, ἀνοῦ με εἶχε εἰδοποιήσει . . .

Εἶχε διαθέσει νὰ γελᾷ. ἀλλὰ με γέλοιο λυπητερό.

— Δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν, εἶπε ἐκεῖνη, νὰ ζῆσω κάτω ἀπὸ μίαν ὑποψίαν, ἀλλ' ἀκόμη περισσότερον κάτω ἀπὸ ἐντροπήν . . .

— Σὰς ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὑπάρχουν γυναῖκες τοιαῦται. Δυστυχῶς, εἶναι ὀλίγαι, ἀλλ' ἐσεῖς εἶσθε μιὰ ἀπὸ αὐτάς.

Μίαν ὥραν ἀργότερα ὁ Hubert ἄφησε τὴν ἔπαυλιν. Ἐκεῖ ἔμεναν μόνον ὁ Κάρολος Ceran, ὁ ὁποῖος ἐμελελε νὰ συνοδεύσῃ τὸν στρατηγὸν και τὴν σύζυγόν του μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπίτι του ὁ Hubert ἐσκέπτετο περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τὸν φίλον του Ἡ ἐξομολόγησις τῆς κομίσσης Μαρίας, ἢ ὅποια τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα, τὸν εἶχε ταράξει περισσότερον δι' ἐκεῖνην παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

« Ὁ Κάρολος δὲν εἶνε ἀνθρώπος, ἐσκέπτετο, νὰ κρατῆ πολὺ καιρὸν πλατωνικὸν ἔρωτα βεβαίως ἐδῶ ὑπάρχει κἄτι ἄλλο πλέον ἰσχυρὸν ἀπὸ τὴν ἀγάπην του, τὸ ὅποῖον τὸν ἐμποδίζει. Ὅπως ἐγὼ τὸν γνωρίζω τὸν φίλον μου, δὲν εἶναι ἀνθρώπος μεγάλων σιωπηλῶν αἰσθημάτων . . . Ν' ἀμφιβάλλω εἰς τοὺς λόγους τῆς κομίσσης, φοβερὸν νὰ πιστεύσω εἰς τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ ὄνειρον τοῦ ἐξαιρέτου αὐτοῦ νέου, ἀδύνατον . . . Τότε τί συμβαίνει ; »

Ἀνόητος ὅπου εἶμαι, εἶπε τέλος, ἀλλ' ἡ κόμισσα θὰ εἶνε πολὺ πλουσία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, διότι τῆς ἔχει δώσει σχεδὸν ὅλην τὴν περιουσίαν ὡς προγαμιαίαν δωρεάν. Και ὁ Κάρολος σκέπτεται νὰ διορθώσῃ τὸ ἀδίκημα ὅπου τοῦ ἔγινε, διὰ τοῦ γάμου αὐτοῦ. Ἐὰν ἀπὸ τῶρα ἐπροχωροῦσε πολὺ, ἴσως θὰ ἐπήρθετο καμμιὰ ρῆξις πρὸ τοῦ γάμου και τότε θὰ ἔδλεπε νὰ διαλύεται τὸ χρυσοῦν ὄνειρον . . .

Ὁ Hubert ἐκτύπησε μετὰ τὸ καμουτσίκι του, τὸ ὥραϊν ἄλογό του τὸ ὅποῖον ἤρχεις νὰ τρέξῃ.

— Σὺ ἔχεις δικαίον τοῦ εἶπε, προσπαθῶν νὰ τὸ ἡσυγάσῃ και ἐγὼ εἶμαι ἀνόητος μόνον νομίζω ὅτι ὁ φίλος μου Ceran εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν παίζει ἀσχημο ρόλο. Και μετὰ τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ὅπου ἀγαπᾷ, ἔδλεπε τὴν ζωὴν τοῦ ἀντιπάλου του, ὑπὸ δύο ὄψεις !

(Συνέχεια).

υπερήτριαν. Ὑποθέτω ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ καλλίτερα ἐδῶ παρὰ ἐκεῖ . . .

Θὰ μοῦ ἤρσεν ἀκόμη περισσότερο, μακρύτερα, πολὺ μακρύτερα, ἐκεῖ εἰς τὴν Ἁγίαν πατρίδα μας, εἶπεν ἡ γραῖα κάμνουσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ ἰατρός τῆς ἐμειδίασεν, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἐβλεπε γλήγορα τὴν πατρίδα τῆς, ἐχαιρέτισε τὴν Σόνια καὶ ἔφυγε. Τί χρυσὸς barin ! εἶπεν ἡ νιάνια. Τί καρδιά ἀγγέλου!

Ἡ Σόνια δὲν τὴν ἐμάλωσε τὴν φορὰν αὐτὴν, διότι καὶ αὐτὴ ἔκαμνε τὴν ἰδίαν σκέψιν διὰ τὸν νέον φίλον τῆς. Τί κρῖμα νὰ μὴν εἰμφορῶ νὰ αἰσθανθῶ δι' αὐτὸν τίποτε ἄλλο παρὰ φιλίαν, ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Τί κρῖμα ἡ καρδιά μου νὰ εἶναι σκλαβωμένη ἀπὸ τὸ τέρας ἐκεῖνο, τὸν αἵτιον ὅλης τῆς καταστροφῆς μας.

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν τῆς ἐπικνήθηεν εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα τῆς ἐντελοῦς ἀνεχείας τῆς. Ἐμποροῦσε βεβαίως νὰ δέχεται τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἱατροῦ, ἀλλ' ὅχι νὰ περιμένῃ ἀπὸ αὐτὸν καὶ χρήματα. Τότε ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ἀλέκος τῆς ὄφειλεν ἀκόμη πολλὰ καὶ ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ζητήσῃ τὰ ὀφειλόμενα. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐγένετο ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ αἰτία συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν ἀπ' εὐθείας, διότι διὰ τόσον λεπτόν ζήτημα δὲν ἠμποροῦσε βεβαίως νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν ἱατρὸν. Ἄλλως τε ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ Ἀλέκος ἐφάνη πρόθυμος νὰ διδῇ πάντοτε, ἀπέναντι τοῦ χρέους τοῦ ὅσα ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ. Εἶχε δὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ σήμερον, ἐὰν ἐφαντάζετο ὅτι ὅλη τῆς ἡ περιουσία ἦτο σαράντα φρ. μόνον, διότι τὰ εἴκοσι εἶχεν ἤδη ἐξοδεύσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, βεβαίως θὰ ἔσπευδε μὲ κάθε θυσίαν νὰ τῆς στείλῃ χρήματα.

Ἀλλὰ τί νὰ μοῦ ὀφείλῃ ἄραγε καὶ τί μοῦ ἔχει δώσει ἔως τώρα, εἶπε σχεδὸν μεγαλοφώνως. Ἴδου μία σκέψις, ἡ ὁποία δὲν τῆς εἶχεν ἔλθει ποτὲ εἰς τὸν νοῦν. Νιάνια, εἶπε πρὸς τὴν γραῖαν, τί χρήματα σοῦ ἔδωκα ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ πόσα ἐλάβαμεν ὕστερα, διότι νομίζω ὅτι ἐλάβαμεν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς νιάνιας ἦτο· ἀπάντησις ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν εἴξευρε νὰ φθάνῃ εἰς τοὺς λογαριασμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἑκατὸν. Μπαρίσνα, εἶπεν, ὅπως μοῦ ἐδίδετε τὰ χρήματα, τὰ ἔβαζα εἰς τὸ συρτάρι. Δὲν τὰ ἐμέτρησά ποτε. Ἐέρω μόνον ὅτι γιὰ τὰ ἄνθη καὶ τὴν κηδείαν τῆς μαμᾶς σὰς ἔδωκα δέκα ἑκατόφραγγα. Ἐπειτα ἐπλήρωσα καὶ ἄλλους λογαριασμοὺς, πάντοτε μὲ ἀποδείξεις, γλυκεῖά μου κυρία. Κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω τὸ συρτάρι ἐδῶ. Μὲ τὰς ἀποδείξεις μπροῦσα νὰ σὰς πῶ, πόσα ἐξωδέψαμεν ἀπὸ τότε.

— Μὰ ἐλαμβάναμεν καὶ χρήματα ἀπὸ τίς ἐφημερίδες.

— Καὶ βέβαια, εἶπεν ἡ νιάνια. ἀρετὰ. Ἐγὼ δὲν τὰ ἐμέτροῦσα ποτέ. Εἶχα πάντοτε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κυρίαν μου, ἡ ὁποία ξέρει τόσα πράγματα καὶ ἀπὸ λογαριασμοὺς πολὺ περισσότερο ἀπὸ μένα.

Ἡ ἀπάντησις τῆς γραῖας ὑπερητρίας, ἔκαμε τὴν Σόνιαν νὰ κοκκινίσῃ. Καλὰ θὰ ἔκαμνες, ἐσκέφθη, νὰ μὴν εἶχες τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κυρίαν σου.

Ἐέρεις, ἂν ἡ καυμένη ἡ μαμὰ ἐκρατοῦσε ποτὲ λογαριασμοὺς γιὰ τὰ χρήματα ποῦ ἔφερνες ἐσὺ ἢ ποῦ μᾶς ἔφερναν ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν.

Ὁ Θεὸς φυλάξει, γλυκεῖά μου περιστερούλα, εἶπεν ἡ νιάνια. Μήπως ἡ κυρία ἦταν μπακάλῃς γιὰ νὰ κρατῇ λογαριασμοὺς. Ἐκεῖνη ποῦ ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς τῆς μὲ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα σου ἦσαν πάντα οἱ λογαριασμοί, θὰ κάθωνταν τώρα ἔς τὰ γεράματα νὰ μετρᾷ καὶ νὰ λογαριάζῃ. Ὅπως ἤρχονταν τὰ χρήματα τὰ βάζαμεν εἰς τὸ συρτάρι, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς τὰ ἐχαλοῦσε ὁ τραπεζίτης τῆς κυρίας καὶ μᾶς τᾶκνε ἐκατοστάρικα καὶ δεκάρικα. Ἀπὸ κεῖ ἐξοδεύαμεν κάθε ἡμέρα, ἐπληρώναμεν λογαριασμοὺς καὶ ἐδίδαμεν καὶ τοῦ . . .

Ἄ! ἀκριβῶς, αὐτὸ ἤθελα νὰ ξέρω, ἂν ὁ Sachas ἔχη πάρει πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν μαμὰ.

Ἡ νιάνια ἐφάνη ταρκαχθεῖσα μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν. Πόσα τοῦδινεν ἡ μαμὰ σου δὲν ξέρω, οὔτε πόσα ἔπερνε μόνος του.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ὅλα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς· ἔτοιμα νὰ πάρουν τὸ πέταγμα τῶν δι' ὕψι ἀπόσιτα. Καθὼς μάλιστα τώρα τὸν χειμῶνα εἶναι στολισμένα μὲ πολλὰ πτερά, ὁμοιάζουν ὅσων ὄμορφα πουλιὰ ἔτοιμα νὰ πετάξουν. Ἀλλ' ὑπάρχουν βέβαια καὶ καπέλλα συντηρητικά, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν τὸν προορισμὸν τῶν νὰ προφυλάσσουν τὰ κεφάλια μας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι διὰ τοῦτο οὔτε ὀλιγώτερον ὠραῖα, οὔτε ὀλιγώτερον κομψά.

Ἡ ἀπόπειρα περιγραφῆς καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ εἶναι περιττή. Διότι μίξ καὶ μόνη ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀριθ. 26 Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν, εἰς τὸ τμήμα τῶν καπέλων, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε καὶ ἀνεκάνισεν ἐφέτος ἡ γνωστὴ διὰ τὸ γοῦστό τῆς καὶ τὴν δεξιότητά τῆς πιλοποῦς κ. Λεούση, μία ἐπίσκεψις, φθάνει διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κάθε κυρία τὸ θέαμα μιᾶς ὠραίας καὶ πλουσίας συλλογῆς καπέλων, τὰ ὁποῖα ἐνῶ ἀμιλλῶνται εἰς τὴν καλλιστησίαν μὲ τὰ καλλίτερα Παρισινὰ μοντέλα, στοιχίζουσι μόνον τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς ἐκείνων.

Ἐπάρχουν ἄλλως καὶ τοιαῦτα, πάντοτε κομψὰ καὶ πάντοτε ὠραῖα καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς, ὥστε ἡ ὠραία ἐργασίᾳ τῆς κ. Λεούση νὰ δίνονται νὰ γίνεταί ἀπόκτημα καὶ διὰ τὰ πλεον πενιχρὰ βαλάντια.

Παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας δέχεται ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ σημειῶνται, τὸ σχῆμα καὶ καὶ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων καὶ αἱ προτιμήσεις τῆς παραγγελοῦσης.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κάστανα πουρέ. Ψήστε μερικάς δωδεκάδας κάστανα εἰς τὴν σκάραν καὶ παστρέψατέ τα ἀπὸ τὰ φλούδια των. Βράσατέ τε ἔπειτα ὡς ποῦ νὰ λυώσουν μὲ γάλα, τὸ ὁποῖον βάζετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Θὰ γείνη ἐν εἶδος πουρέ. Εἰς 100 δρ. ἀπὸ τὸ πουρέ αὐτὸ προσθέτετε 40 δρ. ζάχαριν ψιλὴν, τὴν σιφογορίζετε ὀλίγον εἰς τὴν φωτιὰν καὶ σερβίρετε τὸ πουρέ αὐτὸ ὡς γαρνιτούραν εἰς τὰ ψητὰ σας. Ἐὰν θέλετε νὰ τὴν κάμετε γλυκίσμα, τὴν περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητό, τὴν τοποθετεῖτε μέσα εἰς ἓνα πιάτο καὶ τὴν στρώνετε εἰς σχῆμα πυραμίδος. Τὴν σκεπάζετε μὲ κρέμαν κτυπημένην (crème fouettée). τὴν ὁποῖαν παραγγέλλετε εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον Βερνίτσα καὶ τὴν ὁποῖαν ἀνακατώνετε μὲ ψιλὴν ζάχαριν καὶ γαρνίρετε τὸ πιάτο μὲ διάφορα μπισκότα.